

Streszczenie

Bezpieczeństwo wewnętrzne to pojęcie, które zostało wprowadzone do porządku prawnego m.in. przepisami Konstytucji RP z 1997 r. Jest to szerokie pojęcie, często pojawiające się w różnego rodzaju dokumentach, a nawet aktach prawnych. Jednak nie posiada ono jednej spójnej definicji. Podobnie jak w przypadku problemów z precyzyjnym wyjaśnieniem tego pojęcia na gruncie krajowym, kłopoty ze zdefiniowaniem bezpieczeństwa wewnętrznego mają również inne kraje, czego dowodem może być *Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej*. W artykule zaprezentowano definicje sformułowane przez różnych autorów zastrzegając przy tym, że nie mają one charakteru uniwersalnego. Odnoszą się do państwa na określonym poziomie rozwoju cywilizacyjnego, które, dysponując rozbudowanym aparatem administracyjnym oraz różnego rodzaju służbami, realizuje rozliczne powinności, w tym związane z reagowaniem w wypadku wystąpienia klęsk żywiołowych, katastrof naturalnych czy awarii technicznych. W rezultacie przyjęto i uzasadniono, że bezpieczeństwo wewnętrzne – ujmowane w sensie uniwersalnym – należy wiązać ze stanem niezakłóconego funkcjonowania państwa, związanego z bezpieczeństwem jego organów oraz stabilnością życia społecznego, wynikającą z bezpieczeństwa osobistego i bezpieczeństwa egzystencji jego obywateli. Duży stopień złożoności i materialna rozległość tak rozumianego pojęcia powoduje, że należy je rozpatrywać w trzech wymiarach – instytucjonalnym, normatywnym i funkcjonalnym.